

**Conf. dr. Mihaela Denisia Liuşnea,
Facultatea de Istorie, Filosofie și Teologie, Galați**

**DOCUMENTE ATHONITE
DESPRE MĂNĂSTIREA DE SECOL XVII
CU HRAMUL „SFÂNTUL DIMITRIE“
DIN GALAȚI**

***Abstract:** The rich archive of the Athonite Monastery of Vatoped contains of documents relating to of donating property (the weighing machine of Galati) to the “Saint Ioan” Monastery between monasteries Precista and “Saint Dimitrie” in Galati. The widespread practice of donating property to monasteries in exchange for lifetime care has also been dealt with. And the archive of the Athonite Monastery of “Saint Pavel” contains of documents relating to movable property of the “Saint Dimitrie” Monastery. Bits of information gleaned from the documentary material on Monastery of Vatoped and Monastery of “Saint Pavel”, have been used to look at the ways of land acquisition, the property and relations with the monasteries, taxes, and disputes in the course of the two centuries.*

***Keywords:** “Saint Dimitrie” Monastery of Galați, athonite documents, the weighing machine of Galati, Badiu Monastery of Galati, Athonite Monastery of Vatoped.*

În a sa *Istorie a Galaților*¹, Paul Păltănea, menționează existența mănăstirii „Sfântul Dimitrie“, despre care nu știa exact când a fost construită, dar era sigur că anterior datei de 22 septembrie 1641, pentru că la acea dată este amintită de Misionarul catolic Petru Bogdan Bakšić (Deodato), aflat în trecere prin Galați². Acesta nota că în Galați „sunt 100 de familii de ro-

---

1. Paul Păltănea, *Istoria orașului Galați de la origini până la 1918*, Editura Porto-Franco, Galați, 1994, p. 90-91 (reeditată recent la editura Partener, Galați, 2008). Autorul o consideră ctitoria lui Vasile Lupu, menționând că nu se știe în ce an a fost construită. Petru Bogdan Bakšić (Pietro Deodato), *Vizitarea Apostolică a Moldovei, în Călători străini despre Țările Române*, V, Editura Științifică, București, 1975, p. 228.

2. Petru Bogdan Bakšić, *op.cit.*, p. 235.

mâni sau moldoveni cu peste 2.600 de suflete, toți ortodocși. În acest oraș se află o biserică mare de zid și frumoasă, ridicată de domn³ și închinată „Sfântului Mucenic Dimitrie“; este vecină cu biserica noastră⁴ (catolică – n.ns.); „locuitorii au opt biserici de lemn, acoperite cu șindrilă și paie, ca și biserica noastră“⁵.

Este foarte probabil însă să se refere la o altă ctitorie, menționată într-un document emis de domnul Moldovei Radu Mihnea (1616-1619, 1623-1626)⁶, prin care biserica „Sfântul Dumitru“ din Galați, ctitorită de Crâstea Ghenovici, mare vornic al Țării de Sus a Moldovei în timpul domnilor Ieremia și Simion Movilă⁷, și de cneaghina Anghelina, soția sa, este

3. Aceasta este ctitoria lui Vasile Lupu voievod, crede și Paul Păltănea. Constantin Bilciurescu, în *Monastirile și bisericile din România*, 1890, p. 81, afirmă că ea a fost ridicată la 1648, an pe care pare să îl susțină și un document din 1780. *Anaforaoua boierilor Țării Moldovei cu privire la împărțirea venitului cântarului de la Galați între mănăstirile Precista și Sf. Dimitrie din acest oraș, 1780 martie* 4. Documentul se păstrează la Mănăstirea Vatoped din Sfântul Munte Athos și ne-a fost pus cu generozitate la dispoziție de domnul Florin Marinescu, de la Institutul de Studii Neolenice din Atena.

4. Exista la 1632, când părintele francisc Paolo Biondo o menționa cu hramul Sfântei Fecioare Maria. *Relațiune asupra Moldovei*, în *Călători străini despre Țările Române*, V, p. 27. Despre biserica catolică amintește și misionarul Sfintei Congregații, Bnedetto Emanuel Remondi din Milano, care trece prin Moldova între anii 1635 și 1636. Nicolae Iorga, *Acte și fragmente cu privire la istoria românilor adunate din depozitele de manuscrise ale Apusului*, I, București, 1895, p 78- 79.

5. Petru Bogdan Bakšić, *op.cit.*, vol. V, p. 235. Constantin Bilciurescu (*op.cit.*) credea că a fost terminată abia la 1648, dar ea exista la 1641.

6. Radu Mihnea (n. 1574 - d. 1626), a fost domnitor al Munteniei: septembrie 1601 - martie 1602, martie 1611 - mai 1611, 12 septembrie 1611 - august 1616, august 1620 - august 1623 și al Moldovei: 24 iulie 1616 - 9 februarie 1619 și 4 august 1623 - 20 ianuarie 1626.

7. Atestat sub numele de „Crîstea, Marele vornic al Țării de Sus“ . *Uric din 7108. Mart. 25, Suceava*, prin care Ieremia vodă îi întărește lui Gheorghe Albotă sate de pe moșia Petrosu, în Gh. Ghibănescu, *Ispisoace și zapise. Documente slavoromâne*. I, partea I, 1400/1600. Tipografia B. Dacia, Iliescu, Gossu et comp., Iași, 1906, p. 225 și 231. Nicolai Docan, *Cubăia - soția lui Constantin Cantemir*, în „Anuarul Institutului de Istorie A. D. Xenopol“, Iași, XVIII, 1991, p. 357-358. Același, care împreună cu soția a ctitorit și mănăstirea Florești, cu hramul Sfântul Ilie, com. Poienești Vaslui, la 1598, schitul Grăjdeni cu hramul Sfântul Nicolae la Bârlad, metoc din 1689 al Mănăstirii Mira, cu hramul „Sfinții Împărați“, fapt confirmat de patriarhul Constantinopolului Iacob la 1679-1682, 1685-1686, 1687-1688. I. Moldoveanu, *Contribuții la istoria relațiilor Țărilor Române cu Muntele Athos(1650-1863). În întâmpinarea a 1045 de ani de la fondarea Muntelui*

închinată Mănăstirii „Sfântul Sava“ din Iași. Mai târziu, și Paul Păltânea⁸ revine cu afirmația că la sfârșitul domniei lui Vasile Lupu existau în Galați două biserici cu hramul, „Sfântul Dimitrie“, prima fiind ctitoria domnească amintită și a doua ctitorită de marele comis Angheluță⁹, strămoș al marelui logofăt Costache Conachi (la 1622?). Aceasta din urmă, mai este cunoscută și sub numele de Mănăstirea Badiului¹⁰ și a fost închinată Mănăstirii Esfigmenon de la Muntele Athos¹¹. Autorul pune în legătura

---

Athos (963-2008). Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 2007, p. 116. Arhivele Naționale ale României, colecția *Documente*, pachetul 1064, Nicolae Stoicescu *Repertoriul bibliografic al localităților și monumentelor medievale din Moldova*, Direcția Patrimoniului Cultural Național, București, 1974, p. 334-335 și 562-563. Vezi și Anatolie Apostol, *Soțiile voievodului Constantin Cantemir Bătrânul*, în *Revista de Istorie a Moldovei*, 1-2, Chișinău, 2006, p. 34. Și Mănăstirea Mira a fost închinată Mănăstirii Vatoped.

8. Paul Păltânea, *Vechi lăcașuri de cult și viața bisericească în Sudul Moldovei până în anul 1864*, în *Monumente istorice și izvoare creștine*, Editura Episcopiei Dunării de Jos Galați, 1987, p. 189-225, republicat în *Istorie bisericească și misiune creștină și viață culturală de la începuturi până în secolul al XIX-lea*, vol I, Editura Arhiepiscopiei Dunării de Jos Galați, 2009, p. 507.

9. BARSR, *Arhiva G.T. Kirileanu*, VII (I), Varia 1. *apud* Paul Păltânea, *op.cit.*, n.149.

10. Nicolae Stoicescu crede și el, în mod eronat, că este vorba de o singură biserică cu acest hram și că este de fapt Biserica Badiul, construită de Vasile Lupu, 1649, deși aceasta este amintită cu trei ani mai devreme, la 20 ianuarie 1646, cu numele de „mănăstirea Sfântul Dimitrie a lui Vasile voievod“. (Arhivele Statului București, Fond *Mănăstirea Galata*, dosar VII, f. 5). La 28 aprilie același an, domnul o numește „mănăstirea domnie mele“ (*ibidem*, dosar VII f. 6-7). La 4 martie 1641, este amintită Biserica domnească din Galați care este „foarte probabil aceasta“ crede Nicolae Stoicescu (Arhivele Statului București, Fond *Sfântul Sava-Iasi*, Dosar XXXIII f. 14). Mahalaua Sfântul Dumitru exista și în secolul al XIX-lea (Document din 17 nov. 1838, Academia R. S. Romania, MODXCII, fila 32). Nicolae Stoicescu, *op.cit.*, p. 317, 342, n.15.

11. Biserica Badiu închinată la Mănăstirea Esfigmenului din Sfântul Munte Athos. T. Bodogae, *Ajutoarele românești la mănăstirile din Sfântul Munte Athos*, Sibiu, 1940, p. 261. Em. Turdeanu, *Legăturile românești cu Mănăstirile Hilandar și Sfântul Pavel de la Muntele Athos*, în „Cercetări Literare“, 1940, p. 102. D. Bogdan, *Despre daniile românești la Athos*, în Arhiva Românească, 1941, p. 287. I. Moldoveanu, *Contribuții la istoria relațiilor Țărilor Române cu Muntele Athos (1650-1863)*. În *întâmpinarea a 1045 de ani de la fondarea Muntelui Athos (963-2008)*. București, 2007, p. 218. Închinarea s-a făcut înainte de 1797. A fost distrusă la cutremurul din anul 1802 și nu a mai fost reconstruită. Pr. Eugen Drăgoi, *Dicționarul mănăstirilor din Eparhia Dunării de Jos*, manuscris. p.2. Este confundată adesea cu biserica „Sfântul Dumitru“ din Bădălan, renovată, apoi resfințită la 13 noiembrie 1894 și renovată recent.

ră ctitorirea domnească cu aducerea în țară a moaștelor Sfintei Cuvioase Paraschiva de la Constantinopol, în anul 1640, despre care Petru Bogdan Bakšić precizează că acestea au fost aduse „pe Marea Neagră și apoi pe Dunăre la Galați, unde au fost întâmpinate cu mare evlavie și cu imnuri de slavă, de către toți episcopii, stareții, călugării și preoții țării și de un mare număr de credincioși”.¹²

Pe data de 28 aprilie 1642, domnitorul Vasile Lupu întărește dania lui Iane (Dane) Zaraful¹³ pentru „Sfânta Mănăstire a domniei mele din târgul Galați, unde este hramul Sfântului slăvit Mare Izvorător de mir Dimitrie.”¹⁴. Mănăstirea „Sfântul Dumitru” este numită într-un zăpădă, din 4 martie 1644, „biserica domnească”.¹⁵

La 20 ianuarie 1646, Constantin negustor redacta un act prin care Dane zaraful dăruia Mănăstirii o vie, martori fiind Manolache, Toderășco¹⁶ și alți negustori¹⁷.

Biserica și Mănăstirea „Sfântul Dimitrie” sunt menționate de Arhidiaconul Paul din Alep, fiul și secretarul patriarhului Macarie al II-lea Zaim al Antiohiei, în timpul călătoriei pe care o face în Moldova și Rusia, la 1650-1659¹⁸. Ei au fost găzduiți în casa preotului de la biserica domnească „Sfântul Dumitru”¹⁹, iar Arhidiaconul Paul notează că în oraș există opt

12. Petru Bogdan Bakšić, *op.cit.*, p. 235.

13. Acesta dăruie o vie, în satul Fântâna, mănăstirii, la 20 ianuarie 1646, conform actului scris de Constantin. N. Iorga, *Mărturi gălățeni*, în „Revista istorică”, II, București, 1916, p. 89. Apare în unele documente cu numele de Dane.

14. Arhivele Statului București, Dosar *Manastirea Galata*, dosar VII, f., 6, 7. Ea era menționată deja la 1641.

15. Arhivele Statului București, Dosar *Mănăstirea Sf. Sava Iași*, Dosar XXXIII f. 14

16. Tudori Toderășco, negustor bogat considerat pretendent brâncovenesc care trebuia să îl înlocuiască pe Antioh Cantemir. Ion Neculce, *Letopisetul Țării Moldovei*, p. 410. C.A. Stoide, *Un pretendent brâncovenesc la Tronul Moldovei. Toderășco din Galați*, în *Arhiva românească*, X, 1945-1946, p. 275. Este menționat într-un ispisoc de la 20 iulie 1725, de la Mihai vodă Racoviță, unde se menționează că «satul Șerbești, moșie a Joreștilor, fusese zălogită de Antiohie [n.a.Cantemir], la Toderasco Tudori de la Galati, pentru 200 de lei» Gheorghe Ghibănescu, *Cuzestii. Precedat de un studiu istoric asupra văii Elanului*, nr. CXLV, Iasi, 1912, p.205-206.

17. Nicolae Iorga, *Marturi gălățeni*, în *Revista istorică*, II, 1916, p. 89.

18. Paul din Alep, *Călătoria în Moldova*, în *Călători străini prin Țările Române*, VI, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1976, p. 24-26.

19. Nicolae Stoicescu face însă mențiunea că acesta a confundat-o cu biserica Sfântul Nicolae (Nicolae Stoicescu, *op.cit.*, p. 317).

biserici (enumerând însă nouă): „Două închinată Maicii Domnului, două Sfântului Nicolae, două Sfântului Dimitrie, una Sfântului Mihail, Sfinte Parascheva și Sfântului Gheorghe“.²⁰

Revenind la anafora boierilor Țării Moldovei, de la 4 martie 1780²¹, documentul specifică faptul că mănăstirea este închinată Mănăstirii Vatopeș, din Sfântul Munte Athos²², având ispisoc de la Vasile voievod²³. Este vorba deci de mănăstirea ctitorită de Vasile Lupu, care mutând târgul Galașilor a împărțit și venitul cântarului de la Galași, ce fusese al mănăstirii Sfântul Ioan Botezătorul, surpată în timpul mutării, noii sale ctitorii și Precistei.

De altfel, încă din 1646 septembrie 17, se păstrează informații despre daniile făcute de domn „Lavrei celei Mari de la Vatopeș“. Tot acestei mănăstiri îi era închinată și Mănăstirea Golia, act confirmat de mitropolitul Moldovei și episcopi, la 1606 ianuarie 20, și de Ieremia Movila la 30 martie²⁴.

Mănăstirea Golia va apare în documentele oficiale și sub numele de Vatopeș²⁵. Maxim Melinte crede și el că existau două mănăstiri cu hramul

20. Pentru Mănăstirea „Sf. M. Mc. Gheorghe“ vezi Mihaela Denisia Liușnea, *Un monument dispărut - Mănăstirea Sf. M.M. Gheorghe din Galași*, în „Mousaios“, Muzeul de Istorie Buzău, VI, Buzău, 2001, p. 161-170; Idem, *Mănăstirea Sfântul Mare Mucenic Gheorghe – Monument*, în „Teologie și educație la Dunărea de Jos“, Galași, 2003, p. 280-286; Idem, *Documente din Sfântul Munte Athos, despre biserici și mănăstiri de secol XVII din sudul Moldovei*, în „Teologie și spiritualitate la Dunărea de Jos“, Galași, 2004, p. 327-328.

21. *Anafora boierilor Țării Moldovei cu privire la împărțirea venitului cântarului de la Galași între mănăstirile Precista și Sf. Dimitrie din acest oraș, 1780 martie 4.*

22. *Ibidem.* Tot acestei mănăstiri îi era închinată și Mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul, ctitoria lui Țopa, și amplasată în Țiglina, pe malul Dunării, risipită atunci când Vasile Lupu mută târgul Galași.

23. *Ibidem.*

24. T. Bodogae, *op.cit.*, p.119-120, D. Bogdan, *op.cit.*, p. 302, Gh. Moisescu, *Contribuția românească pentru susținerea Muntelui Athos în decursul veacurilor*, în „Ortodoxia“, nr. 1-2, 1953, p. 238-278. N. Stoicescu, *op.cit.* p. 450-453. P. Năsturel, *Le Mont Athos et les Roumains. Recherches sur leurs relations du milieu du XIVe siècle à 1654*, în *Orientalia Christiana Analecta*, vol. 227, Roma, 1986, p. 102-103. C. Cojocaru, *Biserica Moldovei, sprijinitor a Orientului Ortodox. Partea a II-a: Secolele XVII-XVIII*, în „Mitropolia Moldovei și Sucevei“, nr. 3, 1987, p. 41.

25. *Catalogul documentelor moldovenești din Direcția Arhivelor Centrale, suplimentul I (1430-1700)*, București, 1975 p. 114-115. T. Bodogae, *op.cit.*, p.120. P. Năsturel, *op.cit.*, p. 103. I. Moldoveanu, *op.cit.* p. 107.

„Sfântul Dimitrie“, dar în mod eronat crede că ambele mănăstiri au fost închinat Mănăstirii Vatoped²⁶. În plus, acesta confundă Mănăstirea „Sfântul Dumitru“ cu Mavramolu.²⁷

La 1780 episcop era, de 21 de ani, kyr Anania Sevastias, iar egumen era Anania Nicodim²⁸. În același timp, Mănăstirea „Sfântul Dimitrie“ era beneficiara unei jumătăți din venitul cântarului de la Galați, cealaltă jumătate revenindu-i Mănăstirii Precista. Este vorba tot de mănăstirea domnească, care primise jumătatea din venitul cântarului încă de la ctitorirea ei de către domnul Vasile Lupu.

Nicodim, egumenul Goliei, era „și episcop al Mănăstirii Precista și Spiridon“²⁹. Tot în același document este amintit un alt act, o anafora din 1756 februarie¹³, iscălită de mitropolitul Iacov și marii boieri și purtând pecetea lui Matei Ghica voievod“, redactat atunci când s-au judecat egumenul mănăstirii „Sfântul Gheorghe“ și episcopul mănăstirilor „Sfântul Dimitrie“ și Precista, Gherasim Sevastias³⁰. Ca urmare, în anul 1756 (7264) mănăstirile „Sfântul Dimitrie“ și Precista aveau același episcop, în persoana lui Gherasim Sevastias.

Mănăstirea „Sfântul Dumitru“ este menționată în hrisovele de la Grigore Alexandru Ghica voievod, din 1766 noiembrie 15, date spitalului din mănăstirea Sfântul Spiridon din Iași, prin care se precizează că venitul cântarului din Galați se împarte între mănăstirile „Sfântul Dimitrie“ și Precista, și cel de la Constantin Dimitrie Moruzi voievod, de la 1778, septembrie 9, ce înnoiește dreptul celor două mănăstiri asupra veniturii cântarului din Galați³¹.

La 1809 Mănăstirea domnească apare ca fiind închinată Mănăstirii „Sfântul Pavel“ de la Muntele Athos, având doi ieromonahi greci³².

La 1817 un catastif al metohului „Sfântul Dimitrie“ menționează că lăcașul era încă închinat Mănăstirii „Sfântul Pavel“ din Sfântul Munte

26. Maxim Melinte, *Sfântul Munte și Isihasmul Athonit în viața spirituală a Moldovei*, teză de doctorat, Chișinău, 2009, p. 63.

27. *Ibidem*.

28. *Anaforaoua boierilor Țării Moldovei cu privire la împărțirea veniturii cântarului de la Galați între mănăstirile Precista și Sf. Dimitrie din acest oraș, 1780 martie 4.*

29. *Ibidem*.

30. *Anaforaoua din 1756 februarie 15*, menționată în *Anaforaoua din 1780 martie 4.*

31. *Anaforaoua boierilor Țării Moldovei din 1780 martie 4.*

32. Pr. Eugen Drăgoi, *op.cit.*, p. 14.

Athos³³. În catastif sunt menționate piese de inventar aparținând mănăstirii: „Veșminte și cărți: 2 Evanghelii, 3 feloane vechi, 3 patrafire vechi, 1 stihar vechi, 12 Minee, 2 Trioduri, 1 Penticostar, 6 icoane mari, 6 icoane mai mici, 5 sfeșnice, 7 candelă de sticlă, 1 scaldătoare de aramă [cristelnică], 1 clopot, 1 pivă de piatră, 1 căruță nemțească legată cu fier, 1 poloboc cu 10 vedre de vin, 3 poloboace deșarte și multe altele“³⁴.

Argintăria și veșmintele erau în acel moment „într-un cuțar pecetluit la Mănăstirea Trei Ierarhi din Iași: „3 stihare bune, 3 patrafire, 4 feloane, 4 sfeșnice, 1 potir de argint cu toate ale sale, 7 candelă de argint și altele“³⁵.

În continuare, documentul amintește de „Viile de la Țifești: 14 pozoane vie, o crama, un teasc, o casa, 13 căzi și altele“, precum 8 locuri cu bezmer date la mai mulți târgoveți: Vele Abagiu, Gheorghe Solonidriu, Stoian Cojocar, Dinu sacagiu, Pavel abăgeriul, un loc la poarta Mănăstirii Precista, 4 scutelnici ai Mănăstirii“³⁶.

De asemenea, mănăstirea avea hrisoave și scrisori:

– hrisonul Mănăstirii Mavramol, care se află la Iași, la Mănăstirea Golia³⁷, în mâna lui Țigara;

– hrisoave pentru Cântarul din Galați (½ a Mănăstirii Sfântul Dimitrie și ½ a Precistei) se află la Iași, la Golia, în mâna lui Andrei Pavli³⁸ (unul de la Ghica vodă și unul de la Constantin Moruzi voievod) și altele“³⁹.

Documentul poartă semnătura Ieromonahului Grigorie⁴⁰. Având în vedere hrisoavele pe care le amintește documentul este probabil vorba tot de mănăstirea domnească.

33. *Catastif al metohului «Sf. Dimitrie» din Galați, închinat la Mănăstirea Sfântul Pavel, din 1871, ianuarie 1.* Și acest document se păstrează la Sfântul Munte Athos și ne-a fost pus la dispoziție de domnul Florin Marinescu. Mănăstirea „Sfântul Pavel“ din Sfântul Munte Athos a primit danii de la Ștefan cel Mare (1457-1504), Neagoe Basarab, Matei Basarab (1632-1654), Constantin Brâncoveanu (1688-1714).

34. *Ibidem.*

35. *Ibidem.*

36. *Ibidem.*

37. Biserica „Înălțarea Domnului“ a fost refăcută la alte dimensiuni de Vasile Lupu între anii 1650-1653 și terminată în 1660 de fiul său Ștefăniță.

38. De origine grecească, și foarte bogat, acesta a fost obligat de eteriști, în februarie 1821, să le dea 600 000 lei pentru mișcarea de renaștere a Eladei.

39. *Catastif al metohului «Sf. Dimitrie» din Galați.*

40. *Ibidem.*

La 1829, după refacere care a modificat substanțial elementele arhitecturale inițiale ale bisericii mănăstirii domnești⁴¹. Ea a fost închisă la 26 aprilie 1886 și în cele din urmă dărâmată la 1894, datorită stării avansate de degradare în care se afla atunci. Catapeteasma a fost mutată la Palatul Arhiepiscopal din Galați.

În anul 1864 a fost transformată în biserică de mir, pentru ca apoi să fie lăsată în părăsire, iar în 1894 a și fost demolată.⁴² Pr. Eugen Drăgoi menționează faptul că: „Obiectele sacre, iconostasul și mobilierul sunt duse provizoriu la biserică cu același hram, construită în 1894, în cartierul Bădălan și apoi, în anul 1901, transferate la paraclisul din Palatul episcopal cu hramul *Întâmpinarea Domnului*, construit sub păstoria episcopului Partenie Clinceni“.⁴³ Din anul 1964, iconostasul bisericii domnești se află în biserică „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe“ din orașul Isaccea, jud. Tulcea⁴⁴.

Cât privește Biserica „Sfântul Dimitrie“ a Badiului, aceasta a fost renovată după 1813, când era ruinată, și a fost redeschisă la 21 martie 1877 cu resfințire la 1894.

Până la secularizarea averilor mănăstirești, în 1864, cele două biserici „Sfântul Dimitrie“ (ca și Biserica „Sf. M. M. Gheorghe“, bisericile „Sf. Nicolae“, „Sf. Voievozi“, „Adormirea Maicii Domnului“ – Precista), au fost frecventate și de comunitatea elenă, astfel că la una din strane se cânta în grecește⁴⁵.

---

41. Paul Păltânea, *Istoria orașului Galați*, p. 91.

42. Pr. Eugen Drăgoi, *op.cit.*, p. 14

43. *Ibidem*.

44. *Ibidem*.

45. Diac. Anghel Constantinescu, *Monografia Sfintei Episcopii a Dunării de Jos*, București, 1906, p. 279 și urm.